

Aspecte privind scopul și aplicarea procedurii insolvenței persoanei fizice

---

Alexandru Păunescu

Director, Direcția Juridică

O lege eficientă privind insolvența persoanei fizice este o componentă importantă a unui regim modern de insolvență, iar Banca Națională și-a exprimat deja disponibilitatea de a susține eforturile autorităților de a dezvolta această legislație.

O primă dificultate în acest demers este aceea că, în prezent, nu există un model care să reprezinte *cele mai bune practici* internaționale în această materie. De aceea, considerăm că este important ca, pe lângă reglementările și recomandările europene, legiuitorul să aibă în vedere și experiența celorlalte state.

Fondul Monetar Internațional, Banca Mondială și Comisia Europeană au formulat anterior observații și comentarii pe marginea unui proiect legislativ național propus în aceasta materie. Cu siguranță că acele comentarii trebuie luate în considerare în cadrul demersului actual de legiferare, motiv pentru care voi încerca să punctez câteva dintre acestea.

O primă formă a unui *proiect de lege privind insolvența persoanelor fizice* a fost adoptată în 9 decembrie 2014, la nivelul Senatului. În prezent, forma *Proiectului de lege privind insolvența persoanelor fizice* adoptată de Senat este în dezbatere la nivelul Comisiei Juridice a Camerei Deputaților, în cadrul căreia s-a înființat o Subcomisie, cu participarea în calitate de experți a Ministerului Justiției, a Băncii Naționale a României, a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, a Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență, a Asociației Române a Băncilor, a ANPC, a Consiliului Investitorilor Străini, a ANAF, a CSM și nu în ultimul rând a asociațiilor reprezentante ale consumatorilor, în vederea formulării de observații și propuneri pe marginea textului proiectului de lege. O parte dintre reprezentanții acestor instituții sunt prezenți aici, astfel că sunt îndreptățit să spun că dezbaterile de astăzi va fi utilă și constructivă.

Din perspectiva **modalității de reglementare**, la nivel internațional, se disting trei modele: modelul Țărilor Nordice, care pune accent deosebit pe buna-credință a debitorului. Instanțele pot să respingă cererea debitorului în cazul în care constată că acesta a avut un comportament iresponsabil, nu a făcut eforturi suficiente pentru a rambursa datoriile sau a acționat în mod nejustificat și neglijent, ceea ce a contribuit la starea de supraîndatorare înainte de inițierea

procedurii; modelul german-austriac care pune accent pe formularea planului de rambursare și respectarea acestuia; modelul francez, unde predomină măsurile preventive și aranjamentele extrajudiciare.

Din punctul de vedere al cadrului instituțional, pot fi: (i) sisteme în care rolul autorităților administrative este dominant; (ii) sisteme hibride – public/privat și (iii) sisteme în care predomină procedurile judiciare.

Legiuitorii mai multor state au analizat în mod repetat compromisul dintre remedierea problemelor sociale generate de supraîndatorare și costurile suportate de creditorii față de pierderile rezultate din liberarea de datorie a debitorului. De multe ori s-a concluzionat că beneficiile sunt marginale și se întâmplă frecvent ca acestea să nu acopere costurile creditorilor. La acestea se adaugă și riscul de hazard moral și fraudă din partea debitorilor sau cazurile în care consumatorii se îndatorează imprudent și apoi solicită anularea acestor datorii.

Orice regim care vrea să corespundă celor mai bune practici trebuie să asigure debitorilor beneficiul unui tratament echitabil, dar, în același timp, trebuie să prevadă mijloace aplicabile acelor cazuri în care debitorii nu sunt de bună-credință.

În ceea ce privește **domeniul de aplicare** a procedurii insolvenței persoanei fizice, unele jurisdicții limitează aplicarea legii la consumatori - persoane fizice ale căror datorii nu sunt angajate în legătură cu exercitarea unei afaceri -, în timp ce, în alte jurisdicții, domeniul de aplicare este extins și cuprinde inclusiv *comercianții* persoane fizice. Nu există o abordare uniformă în această privință.

În Franța, procedura insolvenței se aplică oricărei persoane fizice aflate în stare de insolvență, cu condiția să nu aibă calitatea de comerciant, artizan, antreprenor, agricultor sau să exercite o profesie liberală. În Germania, poate fi subiect al insolvenței orice persoană fizică, care nu realizează și nu a realizat activități economice pe cont propriu. Prin excepție, procedura se poate aplica și persoanei care a realizat în trecut activități economice pe cont propriu cu respectarea a două condiții: (i) are mai puțin de 20 de creditorii la data formulării cererii și (ii) nu există cereri împotriva acestuia rezultând din activitatea anterior desfășurată.

În contextul consultărilor publice privind modificarea *Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 privind procedurile de insolvență* (J. Of. L 160/1 din 30.06.2000), în ceea ce privește extinderea domeniului de aplicare a regulamentului, o majoritate semnificativă a părților interesate a considerat că acesta ar trebui să acopere și procedurile de pre-insolvență și procedurile hibride. Opiniile au fost împărțite în privința precizării procedurilor care ar trebui să fie acoperite și, în special, a cazurilor în care ar fi necesară supravegherea instanței.

Majoritatea respondenților au fost de acord că Regulamentul (UE) ar trebui să se aplice persoanelor fizice și comercianților care desfășoară o activitate independentă.

Cea mai recentă formă a propunerii extinde domeniul de aplicare a regulamentului european, incluzând procedurile hibride și procedurile de pre-insolvență, precum și procedurile de liberare de datorie și alte proceduri de insolvență pentru persoanele fizice care, în prezent, nu se încadrează în definiție.

Oricare ar fi varianta adoptată de legiuitor, este necesară definirea clară a domeniului de aplicare a legii și a cerințelor de eligibilitate în privința debitorului, precum și explicarea principiilor și a logicii care au condus la soluția respectivă, pentru a putea determina dacă limitele și cerințele respective sunt adecvate.

Spre exemplu, în cazul în care procedura este aplicabilă debitorului comerciant (profesionist), iar legea prevede și un anumit nivel al datoriei, ca o condiție de eligibilitate sau un număr de creditori, se pune întrebarea ce se va întâmpla cu acei debitori profesioniști care nu se încadrează în acele condiții de eligibilitate și dacă, în acest caz, dispozițiile legale ce reglementează insolvența persoanei juridice ar deveni incidente sau dacă aceste cazuri ar cădea într-o zonă de vid legislativ.

De asemenea, în acest context, se ridică problema persoanelor fizice autorizate și a celor care exercită profesii liberale – ar trebui să fie incluse și acestea în domeniul de aplicare a procedurii?

FMI a atras atenția asupra faptului că limitarea aplicării procedurii doar la cazul consumatorilor ridică întrebarea, pe de o parte, referitoare la procedura aplicabilă persoanelor fizice care sunt angajate în activități comerciale și, pe de altă parte, cu privire la opțiunile disponibile pentru aceste persoane, în conformitate cu cadrul național general de insolvență.

Ceea ce vreau să subliniez aici este că, dacă preocuparea legiuitorului este de a asigura un cadru legal care să ofere soluții debitorului pentru a ieși din incapacitate de plată, această preocupare ar trebui să vizeze toți debitorii, oferindu-le soluții viabile și accesibile, după caz.

Accesul debitorului la procedurile de insolvență poate fi supus mai multor condiții de eligibilitate, inclusiv unui anumit nivel minim al datoriilor. În unele state, debitorul trebuie să demonstreze că a consultat un intermediar autorizat, a obținut consiliere sau a încercat o metodă de soluționare prin acord cu creditorii, înainte de a formula cererea de insolvență. Spre exemplu, în Germania, în unele cazuri, pentru admisibilitatea cererii este necesară și certificarea de către un avocat sau o agenție de consultanță a faptului că, în ultimele șase luni debitorul a încercat să

ajungă la un acord extrajudiciar cu creditorii săi, fără rezultat, precum și a motivelor pentru care nu s-a ajuns la un astfel de acord¹.

În condițiile în care sistemul judiciar din România este suprasolicitat printr-un volum mare de dosare și în situația în care resursele disponibile sunt relativ limitate, ar trebui analizat în ce măsură ar fi oportună încărcarea instanțelor cu dosare privind insolvența persoanelor fizice, dacă datoriile în speță sunt foarte mici? Aceste cazuri ar trebui soluționate prin mijloace alternative (extrajudiciare), proceduri administrative, mai degrabă decât o procedură judiciară.

Debitorul ar trebui să poată solicita deschiderea procedurii în momentul în care este previzibil, în mod rezonabil, că nu va putea să continue să plătească datoriile la scadență. Altfel spus, atunci când starea de insolvabilitate este iminentă și nu atunci când se constată că nu poate să își plătească datoriile la scadență. Aceasta ar permite debitorului să solicite restructurarea datoriilor într-o fază timpurie, crescând astfel, perspectivele de soluționare și de recuperare a creanțelor de către creditori.

În ceea ce privește posibilitatea declanșării insolvenței, ca urmare a cererii introduse de către creditori, ar trebui analizată oportunitatea stabilirii cerinței unei sume minime pentru ca un creditor să poată solicita insolvența debitorului. Formularea cererii de către creditor presupune ca acesta să poată dovedi faptul că debitorul nu este în măsură să își plătească datoriile la scadență. Cu toate că stabilirea unui nivel minim al creanței creditorului solicitant este în conformitate cu, spre exemplu, Codul insolvenței aplicabil în ceea ce privește persoanele juridice și are scopul de a interzice creditorilor ce dețin creanțe ne semnificative să solicite insolvența debitorului, această abordare ar putea fi mai puțin potrivită în cazul procedurii în discuție. Experiența internațională arată că impunerea unor cerințe în ceea ce privește valoarea minimă a creanței creditorului poate, de fapt, să împiedice accesul creditorului la recuperarea ordonată și colectivă a creanțelor.

Aici fac o paranteză: există o tendință aproape obiectivă de a compara sau chiar de a asimila insolvența persoanei fizice cu insolvența persoanei juridice. Această asociere ar trebui să rămână la un nivel pur tehnic, distincția dintre cele două fiind importantă la nivel de scop al reglementării. Procedurile de insolvență aplicabile persoanelor juridice sunt adesea reglementate plecând de la ipoteza nedeclarată că actorii implicați, inclusiv debitorul, sunt actori economici

---

¹ În cazul Germaniei, într-o primă etapă, anterior introducerii în instanță a unei cereri de insolvență, debitorul trebuie să informeze creditorii asupra faptului că este în imposibilitate de a-și onora plățile și să încerce să ajungă la o înțelegere cu aceștia, oferindu-le un plan privind rambursarea datoriilor. Debitorul trebuie să contacteze toți creditorii, fără a acorda tratament preferențial vreunui dintre ei. Această încercare de soluționare amiabilă poate fi moderată de avocați, agenții de consultanță specializate etc. Dacă încercarea de soluționare pe cale amiabilă eșuează, debitorul se poate adresa instanței cu o cerere pentru deschiderea procedurii de insolvență.

care au avut sau ar fi trebuit să aibă informații complete și adecvate atunci când au angajat împrumuturi. Persoanele fizice se comportă rar într-un mod consecvent idealurilor economice clasice pe care se întemeiază sistemele de insolvență.

Dar, mai important este faptul că procedura insolvenței persoanei juridice poate conduce, în definitiv, la dispariția debitorului. Ceea ce, bineînțeles, este departe de a fi acceptabil în cazul insolvenței persoanei fizice. Prin urmare, cadrul legal ar trebui să evite trimiteri la dispozițiile Codului insolvenței aplicabil societăților, acestea din urmă neputând fi aplicabile *in mod corespunzător* decât în cazuri strict determinate.

În multe jurisdicții există dispoziții prevăzute fie în codul penal, fie în legislația aplicabilă insolvenței care reglementează întreaga problemă a **conduitei frauduloase** în ceea ce privește insolvența și care prevăd o serie de sancțiuni în acest sens. Principiul este că debitorii nu ar trebui să utilizeze procedurile de insolvență pentru a se sustrage de la îndeplinirea obligațiilor prin intermediul fraudei.

Această precizare este importantă pentru că legea, ca regulă generală, va fi aplicabilă tuturor debitorilor aflați în incapacitate de plată. Situațiile exceptate de la aplicarea legii trebuie prevăzute expres. Desigur că tema insolvenței poate fi pusă în discuție și din punct de vedere social (pentru că este, într-adevăr, de natură să atragă o serie de probleme sociale), dar, când vine vorba de aplicare legii, vorbim de reguli generale, reguli speciale și excepții. Teza că cei mai mulți debitori sunt de bună-credință, iar cauzele insolvenței sunt obiective, poate fi susținută - deși, un studiu de impact ne-ar fi ajutat mai mult să facem afirmații în acest sens - dar nu putem să ignorăm teza, după părerea mea, la fel de pertinentă, că sunt și debitori rău platnici, care vor intra, de asemenea, sub incidența acestei legi, dacă legiuitorul nu prevede altfel.

Mergând mai departe pe același fir logic, legea, ca regulă generală, se va aplica indiferent de natura creanței creditorilor sau datoriilor angajate de debitor. Prin urmare, ar părea oarecum iresponsabil ca prin stabilirea unei reguli generale să urmărim efectele numai față de anumite situații izolate.

Amintindu-mi contextul în care problema reglementării insolvenței persoanei fizice a fost (re)adusă *cu maximă urgență* pe masa legiuitorului, trebuie să spun că, cel puțin la acel moment, am rămas cu senzația că, pe fondul unor neclarități cu privire la această procedură, sunt *anumite* așteptări, s-au creat anumite așteptări sau, mai degrabă, că se așteaptă *anumite* efecte prin reglementarea și, în cele din urmă, aplicarea acesteia.

Insolvența nu este un panaceu al debitorului, ci o modalitate colectivă de recuperare a creanțelor de către creditorii. Desigur că, în final, se poate ajunge la ștergerea datoriilor debitorului, dar declanșarea procedurii nu conduce și nu ar trebui să conducă automat la ștergerea datoriilor.

Ștergerea datoriilor nu este un drept al debitorului ce poate fi exercitat de către acesta în orice condiții, ci este, în primul rând, o etapă a procedurii, atunci când starea de supraîndatorare a debitorului nu poate fi soluționată prin alte mijloace.

Insolvența persoanei fizice nu ar trebui privită ca un sistem de asigurare socială. Aceasta nu oferă sprijin de lichiditate debitorilor pentru plata datoriilor. Experiența altor state ne arată că eficiența procedurii este mai mare atunci când debitorii produc suficiente venituri pentru a se susține personal sau la nivel de gospodărie, dar povara datoriei devine atât de mare încât le subminează inițiativa și le afectează negativ productivitatea.

De asemenea, dați-mi voie să reamintesc că **deschiderea procedurii presupune limitarea capacității debitorului** de a dispune în ceea ce privește patrimoniul său.

În Franța, debitorul este obligat să efectueze doar acte compatibile cu planul aprobat de Comisie. Dacă debitorul încheie acte prin care își agravează situația sau acte de dispoziție cu privire la patrimoniul său, acesta poate fi decăzut din dreptul de a beneficia de această procedură. În cazul procedurii restabilirii situației debitorului, urmată de lichidarea averii acestuia, din momentul deciziei de lichidare, debitorul este de drept lipsit de dreptul de administrare a bunurilor sale incluse în procedură, iar toate actele cu privire la acestea vor fi exercitate de către lichidatorul desemnat de instanță. În Germania, debitorului i se ridică dreptul de a-și administra patrimoniul la momentul deschiderii procedurii. În Marea Britanie, după deschiderea procedurii, împuternicitul (funcționar judiciar) preia administrarea patrimoniului debitorului. Orice act de dispoziție privind bunuri din masa credală, făcut de debitor după depunerea unei cereri, este nul dacă a fost făcut fără încuviințarea instanței sau nu a fost ratificat ulterior de instanță.

În Austria, corespondența debitorului este gestionată de către administratorul de insolvență o perioadă de aproximativ 3-4 luni, până la demararea procedurilor privind plata printr-un plan de redresare. Măsura încetează dacă instanța dispune încetarea procedurii.

Exceptarea bunurilor de la urmărire este strâns legată de ștergerea datoriilor, având în vedere faptul că, la finalul procedurii, când debitorii sunt eliberați de datorie, aceștia ar trebui să dispună de suficiente bunuri pentru a face față nevoilor individuale și ale familiilor lor. În unele jurisdicții sunt reglementate mecanisme împotriva abuzurilor debitorilor față de politica de exceptare a unor bunuri de la urmărire (ex. bunurile dosite de către debitor, nu pot face obiectul excepției). Tradițional, cele mai multe jurisdicții stabilesc puține bunuri care pot fi exceptate de la procedură.

În Franța, sunt exceptate bunurile lipsite de valoare, bunurile mobile strict necesare traiului debitorului și familiei sale, precum și bunurile necesare exercitării activității profesionale a debitorului. Legea nu stabilește veniturile excluse de la urmărire. Debitorul beneficiază, până la

aprobarea măsurilor aferente tratamentului datoriei debitorului, dar în niciun caz mai mult de 2 ani de la data deschiderii procedurii, de suspendarea oricăror dobânzi și penalități de întârziere calculate asupra sumelor datorate.

În Germania, sunt exceptate bunurile care formează și sunt utilizate în gospodăria normală a debitorului, cu excepția situației în care vânzarea acestora ar genera în mod evident venituri disproporționat de mari față de valoarea acestora (îmbrăcăminte, bunuri gospodărești, alimente, un număr limitat de animale mici, cărți, registre și acte etc.).

Sunt expres prevăzute ca venituri insesizabile: venituri sub 930 euro/lună (dacă debitorul are datorii de întreținere către alte persoane pragul este mai mare); jumătate din veniturile rezultate din ore de muncă suplimentare; alte beneficii în legătură cu relațiile de muncă (bonusuri de sărbători, pentru căsătorie sau nașterea copilului etc.); pensiile pentru vătămări corporale sau boli etc. Comunitatea de bunuri a soților este exclusă de la masa credală numai dacă ambii soți administrează asemenea comunitate de bunuri.

În privința asigurării unui **nivel minim de subzistență a debitorului**, referirea la noțiunea de *salariu minim* ar putea fi oarecum arbitrară. Debitorii și familiile acestora pot avea nevoi diferite, astfel că, folosirea salariului minim ca reper poate să nu fie un criteriu suficient de exact pentru a măsura nevoile de bază ale debitorului și ale familiei lui. Mai mult decât atât, ceea ce constituie *nevoile de bază* poate fi o formulare destul de vagă, care nu oferă orientări suficient de concrete pentru punerea în aplicare a legii.

Legea irlandeză oferă un model bun pentru a determina ceea ce constituie „un standard rezonabil al cheltuielilor” și conține o serie de orientări pentru a face această determinare, luând în considerare o gamă largă de factori, printre care „statistici oficiale și studii referitoare la venitul gospodăriei”, „indicele prețurilor de consum, publicat de Oficiul Central pentru Statistică, periodic”, „diferențele în mărimea și alcătuirea gospodăriilor, precum și nevoile diferite ale persoanelor, având în vedere aspecte cum ar fi vârsta, sănătatea etc.”

Un aspect important este acela de a da atenția cuvenită „necesității de a facilita incluziunea socială a debitorilor și întreținerea acestora, precum și participarea lor activă la activitatea economică”.

În concluzie, legiuitorul român ar trebui să acorde o atenție deosebită dacă un standard bazat pur și simplu pe satisfacerea nevoilor de bază ale debitorului și ale persoanelor aflate în întreținerea sa oferă o bază adecvată pentru ca debitorul și membrii familiei sale să fie productivi. Mai mult decât atât, ar trebui analizat dacă *salariul minim* este un indicator util pentru a determina venitul alocat debitorului sau ce abordare ar fi relevantă pentru a răspunde nevoilor specifice naționale.

Un alt aspect ce ar trebui luat în considerare este referitor la **implicarea instanțelor de judecată**. Implicarea instanțelor de judecată în procedura insolvenței persoanei fizice este aproape inevitabilă. O data pentru că implicarea instanțelor are un număr de avantaje instituționale, ce derivă, în principal, din faptul că judecătorii acționează ca factori de decizie imparțiali și de încredere. Dar și pentru că, având în vedere tradiția contencioasă și tendința clară a oamenilor de a se adresa instanțelor de judecată, cele mai multe dintre procedurile extrajudiciare nu s-au bucurat de multă popularitate, iar unele chiar au căzut într-o zonă de derizoriu (ex. procedura concilierii prealabile).

Cu toate acestea, legiuitorul ar trebui să analizeze atent rolul pe care îl va atribui instanței.

În multe jurisdicții, unde s-a încercat reglementarea unor proceduri extrajudiciare care să se aplice complementar cu procedurile judiciare, rezultatele au fost nesustenabile. Funcționalitatea procedurilor extrajudiciare depinde în mare măsură de următoarele: (a) soluțiile date în cadrul acestor proceduri trebuie să fie obligatorii; (b) procedura nu ar trebui să ofere ca alternativă de soluționare o procedură judiciară pentru că, de cele mai multe ori, părțile vor opta în acest sens.

Potrivit unui studiu realizat de *London Economics*, care a încercat să identifice cele mai bune practici în domeniu, Suedia și Franța, unde procedura este în mare parte administrativă, cu excepția judecării căilor de atac împotriva aplicării greșite a legii, ar fi exemplele de urmat în acest sens.

În ceea ce privește **publicitatea procedurii**, furnizarea și publicarea de informații on-line privind deschiderea procedurii de insolvență ar fi în acord cu evoluțiile la nivelul UE și ar asigura o informare mai bună a creditorilor străini.

Propunerea Comisiei de modificare a Regulamentului european privind procedurile de insolvență menționează faptul că există probleme legate de normele privind publicitatea procedurilor de insolvență și depunerea cererilor de admitere a creanțelor, din perspectiva faptului că buna funcționare a procedurilor transfrontaliere de insolvență se bazează în mare măsură pe publicitatea hotărârilor relevante referitoare la o procedură de insolvență.

Plecând de la premisa că judecătorii trebuie să știe dacă s-au deschis deja proceduri în alt stat membru și creditorii sau potențialii creditori trebuie să aibă cunoștința de faptul că procedurile au început, propunerea Comisiei prevede că anumite informații minime referitoare la procedurile de insolvență trebuie să fie publicate într-un registru electronic aflat la dispoziția publicului, gratuit, pe internet. Obligația vizează deschiderea de către instanță a procedurii insolvenței, data de deschidere și, pentru procedura principală, data de închidere a procedurii, tipul procedurii, debitorul, lichidatorul desemnat, hotărârea de deschidere a procedurii, precum și hotărârea de numire a lichidatorului, în cazul în care sunt diferite, precum și termenul-limită de depunere a cererilor de admitere a creanțelor. Având în vedere diferențele dintre sistemele juridice naționale

În ceea ce privește publicarea procedurilor de insolvență și nevoile diferite ale creditorilor, propunerea Comisiei prevede că obligația de a publica aceste informații se limitează la societățile comerciale, la lucrătorii care desfășoară activități independente și la profesioniștii independenți; obligația nu cuprinde procedurile de insolvență referitoare la consumatori.

Procedurile de insolvență a persoanei fizice ar trebui să fie reglementate, astfel încât acestea să nu fie recurente, iar persoana fizică să nu ajungă în incapacitate de plată în mod repetat. Legiuitorul ar trebui să prevină abuzul de recurgere la aceste proceduri. De asemenea, legiuitorul ar trebui să aibă în vedere cauzele care au condus la insolvență, evaluarea, pe cât posibil, a bunei credințe, fără a neglija elaborarea unui plan de plată și supravegherea adecvată asupra respectării acestuia.

O îngrijorare pe care am exprimat-o încă din faza inițială a discuțiilor a fost, și rămâne de actualitate, în legătură cu faptul că propunerea legislativă nu este însoțită de un studiu de impact și de o largă consultare a părților interesate, elemente în lipsa cărora considerăm că obiectivul reglementării nu poate fi atins ci, dimpotrivă, ar avea un impact negativ asupra disciplinei de plată.

Așa cum a fost subliniat deja în mai multe rânduri, rațiunea acestei reglementări există până acolo unde legea stabilește un cadru ce oferă soluții accesibile și viabile. Iar pentru asta trebuie asigurat echilibrul între debitor și creditor, pe de o parte, dar în același timp, trebuie asigurat un echilibru și la nivel tehnic - între filosofia reglementării și modul în care aceasta este transpusă prin litera legii - în ipoteze juridice clare și bine determinate.

Cu aceasta închei intervenția mea, la acest moment. Am încredere că prilejul dezbaterii de astăzi va fi deplin fructificat pentru a avea un schimb deschis de opinii cu privire la elaborarea cadrului legislativ privind insolvenței persoanei fizice. Ne bucurăm să avem alături de noi și permiteți-mi să le mulțumesc că au dat curs invitației noastre reprezentanților Ministerului Justiției, Consiliului Patronatelor Bancare, Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, Asociației Române a Băncilor, Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență și Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești și Consiliului Investitorilor Străini.

Vă mulțumesc.